

ΒΟΗΘΕΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πέμπτον άρθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικοόμεν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κ' ένιακόσια δέκα
κι' έλα τὰ σαθρά πέλιμα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δκτ ώ φράγκα ει ναι, μό νο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέση—δέκα φράγκα και' στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου τσελεπή
ότι παλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνέλσον τιμήν, ή' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

'Απρίλη δεκάτη,
καινεί' σ'υδ Παλάτι.

Χίλια και δεκαεπτά κι' έκατόν άκόμα,
λένε πως' σ'την έπιλογάς βάδην வீο κόμμα.

'Αίγιοι στίχοι ό, τι τύχη.

Πάλι γιά λεφτά
μήν άνησυχής...
και χωρίς αυτά
θάλλεις κι' εύτυχής.

Μά κι' έν έχης χείρ,
μόνον έπιλογάς
θά γματρεύουν πάλι
τόσσις σου πληγής.

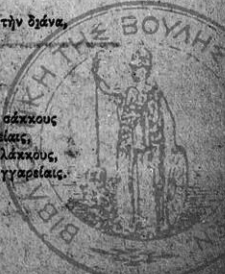
Στου Σπυριτου τὰ πωλημάρινα, της πατριδος τὰ καμάρια.

A.

'Εμπρός εμπρός... εις την γραμμή τ'ι νεολαία σ'ίτικι,
πύχει παλάτι τὸ βουνό
και σάπασμα τὸν οδρανέ,
κι' έπιπα τὸ τσιφτικι.

Πέφτουν τὸ βράδυ' σ'της έννιά, ζυπούνε με την όδαν,
τρέχουν έδω, τρέχουν έκει,
φορον άρβόλαις και χανί,
και τρένε κουραμάννα.

Μά τὰ γλυκοχαράγματα φορτώνονται τὸς σάπκους
κι' άρχίζουνε πωλημαρσις κουραστικας πορείας,
πέρνουνε πὸδι' γρήγορο, πηδον χαντάκια, λαπκούς,
και κουραμάννας κουβαλον και κάνουν άγγαρεσις.

'Ηλθε πάλιν άνοιξις, ήλθαν τὰ λουλούδια,
φάνε τὸς χυμοδς τρανοί και πετούν τὰ φιλούδια.
Βάγια βάγια τὸν βαγζών και γιορτή μεγάλη,
έρδε Λάζαροι περὲ φάλλεται και πάλι.
Έρδε φάλλομε κι' έμεις γιά καθένα Λάζαρο,
έρδε Λάζαροι περὲ γιά τὸ ψηφοπάζαρο.

'Ηλθε πάλιν άνοιξις, ήλθαν τὰ λουλούδια,
φάνε πίνει κι' ό ζευγάς και πληθύνουν βούδια.
Κούκος' σ'τά βουνά τὸ λέν, πέρδικας' σ'τά πλαγιάς
πως προβάλλον ζωντανοί Λάζαροι με βάγια.
Λάζαροι ζωντανέφαν και Λαζάρων κόμματα
λένε πως' θ' άρχίσουνε τὰ παλῆα καμάριατα.

Παλαμήδα σάν και πριν τὸς θαναμιρίζε,
ργαίνουν σάν σαλιγκάροι μέσ' άπ' τὸ καινί τῶν.
Σύνδεσμος ένειναι πῆα νὸ τὸς φοβερίη
και την ψυροκόπτεται την θαρρούν βιαή των,
και καμμά δέν σημάζεται μούρη σαλιγκάρου
πως' μπορεί σουδαριον νά γενῆ Λαζάρου.

'Όλα τὰ πουλάκια πῆν ζυγά ζυγά,
τόρρημο τὰ δένει πάσι μοναχέ,
και' σ'τους κάμπους τότῃς τραγουδεί σ'γαί
ζάτος Ρωμηόσσης δόλιο και φτωχό.

Πηγαίνουν έξω 'σ'το δάσος με ζήλο και με δέρη,
πάνε και 'σ'το Πικέρι,
πίνουν 'ψηλά της ράχης
και κάνουν ψευδομάχαις.

Συνοδόν και λάδρα ήσυχαις με τὴν πυρῶν τοῦς ἤχους,
τρῶνε τῆς σοῦδρας τὸ φητό,
χορεύουσι και τὸν σურτό,
και μὲ κρασοκατάνυξι κάνουν προπόσεις, στίχους.

Νικώμενοι και νικηταί
προβάλλουν τώρα ποιηταί
και πρώτοι τροβαδούροι.

Κέρνα, και μένη παπαδιά,
τὰ χαιδεμένα τὰ παιδιά
μὲ τούτρα, μὲ παγοῦρι.

'Από θαλάμους βγαίνουνε,
πού δὲν μοσχομυρίζουν,
ἀκούραστα πηγαίνουνε
κι ἀκούραστα γυρίζουν.

Γι'αὐτὰ καμμά κατήφεια,
γι'αὐτὰ κανένας πόνος,
κι' ἄς τὰ τοιμποῦν ζωφια
καμπόσα τοῦ στρατιῶν.

Χωρίς νὰ βγάζουσι φωνή,
χωρίς νὰ βγάζουσι μιλιὰ,
σὺρριζα κόβ' ἡ μηχανή
τὰ κατσαρά τῶν τὰ μάλλια.

Χερά σκορπίζουν γύρω τῶν ἐρημικαῖς καμπάναις
κι ἤχους ἀκοῦνε μουσικὸς χαρμόσυνης καμπάναις,
κι' ἂν μέρα νύκτα ξηνομαστὰ τρῶνε σὲ καραβάναις,
ἀλλὰ δὲν λένε σὰν κι' ἡμᾶς λέγμα τῆς καραβάναις.

Ταράμ ταράμ ταράμ τατά,
ἔχουνε κότσα δυνατά,
μαθαίνουν και σκοποβολή
χωρίς νὰ λέν γὰ τὴν Βουλή.

Τὰ παλλημάρια τοῦ Στρατοῦ χαρμόσιμα γελούν,
πού λὲς πὼς τρέχουσι γι'αὐτὰ κεφάλαια και τόνοι,
μήτε γὰ τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων ὀμιλοῦν,
πού πήγε τώρα 'σ'τοῦς Καρφοῦς τοῦ Κόντε Θεοτόκη.

'Αδελφωμένοι 'σ'τὸ σπαθί και σὺντροφοί 'σ'τὸ βόλι
τάτοια φωνάζουσι ελοῖ
ἂν ἔχης κότσα δυνατά 'κάνε φτερά και πέτα...
δὲν σὸς βαστά μεταβολή...
ἔβα τὸ Μάνλιχερ λαλεῖ
κι' ἀστράφι 'ἡ μπαζονάτα.

ΕΒ

'Ἐμπρός, νεότης τοῦ καιροῦ,
ἔμπρός σὲ κάμπους και βουνά,
ἐπου παρλάτα δὲν περνή,
μήτε κουθέντε κουτουροῦ.

'Οπλίτας βλέπω δικτατοῦς...
μέσα σὲ κάμπους ἀνοικτοῦς
ἀνοίγει: κι' ἡ ψυχὴ τῶν.

Κι' ἀπὸ τὴν νέα τῶν καρδιά
ἀγνή σὰν θόμου μυρωδιὰ
βγαίνει: κι' ἡ προσυχὴ τῶν.

'Οπλίτας βλέπω ζηλευτοῦς
και τραγουδιὰ: χαρὰ σ'αὐτοῦς,
πού τρέχουν σὲ δαπνώνα.

Χαρὰ 'αὐτοῦς, πού τραβοῦν ἔκει
ποδαρηδὸν μὲ τὸ χακί,
τὸ ξίφος, τὴν κορθίνα.

Τὰ χαιδεμένα τὰ παιδιά
'σ'τὴν ἀνοικτὴ τὴν λαγυαδιὰ
βλέπουν τρανὴ πατρίδα.

Δὲν τὰ μαραίνει καρνὲς
μὲ χασομέρηθον φωναις,
καπνοῦς κι' ἄφημεριὰ.

'Σ'αὐτοῦς δὲν χάνουσι καιροί,
κἀτι μακρὰν τοῦς ὄδηγεῖ,
και πίνουσι γάργαρα νεροῦ
ἀπὸ κρουσάλλινη πηγῆ.

Δὲν λένε γὰ πολιτικά
και γι' ἄλλα σαλμεριόματα,
κι' ἀκούν σὲ δόση μουσικὰ
τῆς νύκτας φιθυριόματα.

Σπδοβολεῖ τὸ μάτι τῶν,
παιάνας γὰ χατήρι τῶν
τοῖζου προβαδούροι.

Κι' ἔχουσι γὰ κἀνάτι τῶν
κι' ἔχουσι γὰ ποτήρι τῶν
μονάχη τὸ παγοῦρι.

Μέσα 'σ'τὴν κάμπου τὴν δροσιὰ,
'σ'τὴν χάρι τὴν περίοσα,
δρθώνεται κορροστασιὰ
παιδιῶν παλληκαρισία.

'Ἐμπρός μὲ νικητήρια,
μὲ βρόντους, μὲ ἰδιόκτηρια,
πρὸς κραιτέρον ἄγωνα.

Τὸ δὴρ' ἀκούσὸ τὸ ταχί,
και νέας μάχης λαχί
φτερένει τὸν Στρατιῶνα.

Και φθάνει κάποιος ἀπ' ἔκει δρομιαῖς στρατιῶτης:
κι' ἀσθμαίνουσι ἀναγγέλλει
σ' ἡμᾶς και τοὺς ἐν τέλει
ἐπαυχίαν πρώτης.

Χαρήτε οὐς σὲ νικηταί
και οὐς σὲ νουκήμενοι...
οὐς ἐπαινοῦν και πρεσβεῖται
και σπαθοφόροι ἔξουσι.

Κι' ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτοῦς
μὲ τοὺς μεγάλους τοὺς στρατοῦς
νὰ τὰ παιδιά μας, νάτα.

**Γραφουδερουν' εδω κι' εκει
Λεξαρροι πολιτικοι.**

Μεσα σ' αυτη την κικαντα
γεμη σου, καυμηνη λεβενια,
γεμη σας καυμηνα νεκτα.

Μις σ' της πορειας της νυκτος, σ' τα δαση, σ' τα λαγκαδια,
ος συνοδεουν τον γονεζον κρυφαις ελχαις και χαδια,
και ποδι μυστικοι καιρων
κι' θναρατ' ελυτροτων,
οπου ευνησων και με πυρων
φειδοπολλμου κροτων.

Βλεπω και νεους των συμων
με σφικον αιμα και θερμον,
βλεπω και κει φηστω
μαγειροι ναβαι του Στρατου.

Πις τωσα νια τ' εδωκα μη δρεξη και μη σνδξη
'μπορου και μαγειροβου με τ' αχνη και με κ' ε.
Πις μαγειρα εσπρωσαν της δεχοντες ταγορια
κι' αυτοι που το φαγι των τρων χλιε τους λεν συχαρια.

Μ' αυτοδς νομικες δια τρεδς μεσα σ' την Γκραν — Μπρετανια,
μονο του Ρηνου τη κροσι σου λειπει κι' η σαμπανια.
'Εκινου, που με μυρωδιας, με σφικον και βαλαδες
λαμπρουνε τα σπαδνια,
π'σ δ' εδωκα καταφεραν να κ' ανουν φασουλαδες,
σοσπις και μακαρονια.

Αυτο το θεου, ελληνα
παντου κικαντην γεννη,
κι' ελοι για τωτους σημερα στακαρωσονται εκει
που εδωκα την εμαθαν τατομα μαγειρικη.

'Εμπρος εμπρος με την ποδια και την πλατειε κουταλια,
κι' επειτ' απο γυμνασια φευτοπολλμου, κι' ελλα,
και το φαγι σας νόστιμο και γλυκομπουκουνατο,
που κανει κι' ερεξι πολλη και τ' αντερο γεματο.

Να κι' ε γυιος μου μες σ' τοδς ελλουδς του Στρατωνος παλλη-
που τον εβλω με καμερα. [ιαρι,

Κι' εγω λεγω προς εσεινονεθιμο και τον πατερα,
που κι' εσινος μη φορα
'σ' το θησισον εκει περα
επολεμηος γαρα
μονο μ' εσφαρα πυρα.

'Ελγαν και του μπαμπ' σου σ' ηνω χ' ατα να κισοτρεψης,
σ' ηνω να μες μαγειροβης,
σ' ηνω και σε περιμενει του Στρατου το κα' ανακι,
γ' ανε' λιγη φασουλαδα, κανε ροκι με σπανακι,
γ' να λερα: κ' εδωκα με το ροκι.

'Ενθ' ημου τον φασουλη,
που κι' εσινου με φορα
τουκοσαν τα καταρα,
και τον εβγαν γουλι.

Εξ αυτου του Φιλεπ' που το γινωσιν κι' αρχαιεν μνημα
π'σ ε' ηγηγανα τροχ' εδω, π'σ ε' ηγηγανα με β' ημα.
Τωτο το μεγαλο μερος,
που το εβλωσ ταρο γερος,
και γ' εδω μαχας της εσφαρης
ε' νθ' ημου με ε' ελλουδς γερος,

γύπες οικοπεδοφάγοι μέρα νύκτα το φερμάρουν,
και ζητούν καλά και σώνει δίχως μάχη να το πάρουν.

"Αχι! ποὺν ἔκείν' ἢ φορά!...
καὶ δὲν πιστεύω τώρα
ἐγὼ πῶς εἰμ' ἔκείνος, ποὺ τρεχεὶ σὰν ζαρκαδί
σὺν κάμπω, σὺν λαγκαδί,
κι' ἔπερνε τέτοιο δρόμο
μὲ σάκκουε εἰς τὸν ὄμο.

"Ὁ νέοι στρατιῶται,
τὶ ψευδομάχαις τότε
καὶ τὶ πεζοπορεῖαις δὲν ἔκανα κι' ἐγώ,
καὶ τώρα ποὺ σὰς βλέπω νεδῶ καὶ σφριγῶ.

Τώρα, ποὺ δὲν πετῶ μ' ὄνειρατ' ἀερῶδη
καὶ δύσκολα πολὺ μ' ἔχω νὰ πάρω πῶδι,
τώρα, ποὺ τόσοὺς ἀλλοὺς παλῶδες σὰν ἀναφέρω,
μοῦ λένει ξύσου, γέρο.

Τώρα, ποὺ μὲ τὴν πούλα δὲν μὲ σπῆν' ἢ δάνα
καὶ δόντια πᾶς δὲν ἔχω νὰ φάω κουραμένα,
βλέπω καὶ τὸ παιδί μου φαντάρο τακπῶ,
ὅπου θαρρεῖ πῶς εἶναι τὸ Στρατιωτικὸ
γὰ τὸ δικό μου σπῆν' σὰν κληρονομικῶ.

Φαντάρος ὁ πατέρας, φαντάρος τὸ παιδί...
μὰ τί καμιάρι ἔχω
σὰν τρέχῃ σὺν Γουδί,
σὰν βρίζεται σὺν λῶχο.

Μὰ πῶς τὸ καρῶνον μὲ σάκκουε εἰς τὴν πλάτη,
κι' ἂν φέρῃ καί' σ' τὸ σπῆν' καμμιὰν ἀμυδαλάτη,
ἐγὼ τοῦ λῶο τότε σῶρε νὰ φέρῃς κι' ἄλλαις
ἀκόμη πρὸ μεγάλαις.

Κι' ἂν φέρῃ καὶ κανένα κορέο τὸ Στρατῶνος,
φέρε τοῦ λῶο κι' ἄλλους, ἕνας δὲν φθάνει μόνος.

Κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ, παιδί μου, σὺτος χρόνος τοὺς ὠραίους
ἐπῆν' ἀμυδαλάταις σὺν σπῆν' καὶ κορέους,
κι' ἂν ἔβλεπα καμμιὰ νὰ βόσκῃ σὺν κερμί μου,
τὴν ἀφίνα νὰ βόσκῃ, τὴν εἶχα γὰ τὴν τιμὴ μου.

Τέτοια μὴ σὲ σκοτίζουν, καὶ δόλοιο γὰ ντροπῆ
μὴν τὰ θαρρῆς, νεότης...
χωρὶς αὐτὰ κανένας ἀδύνατον νὰ πῆ
πῶς εἶναι στρατιώτης.

Κ'.

"Ἄς μπορούσα νὰ γυρίσω σὺν δικά σας νεῖματα πάλι,
κι' ἄς ξανατραβούσα πόνους
καὶ πηλῆγιο τρεῖς χρόνους
ἄς φορούσα σὺν κεφάλι.

"Ἄς γυνομένου φαντάρους
νὰ κοκκίνισα σὰν μῆλο
καὶ τοῦ σάκκου μου τὸ βάρος
νὰ τὸ νέμισα γὰ φύλλο.

Τώρα, ποὺ θὰ γυρίστε σὺν σπῆν' σας καὶ πάλι
χωρὶς χακί, χωρὶς σπαθὶ καὶ στέμμα σὺν κεφάλι,
τώρα, ποὺ δὲν θὰ τρέχετε σὲ λόγγους καὶ βουνά,
τώρα, ποὺ θὰ φορέστε τὰ φράγκικα ξανὰ,
ἐξάστε, παρκαλιῶ καὶ κρόπτις, τιμωρεῖαις,
μεγάλους περιορισμοὺς ἀποτίσεις, τιμωρεῖαις.

Ξαχάστε καλά παιδιὰ, κάθε κακὸ καὶ κόνε
κι' ἔλο μιλάτε χαριτοποὶ γὰ τὰ καλά καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνεθήκατε ψηλά κι' ἂν πιάσατε τῆς σάχαις,
κι' ἂν σὰς ἐπρονήματισαν ἔστω καὶ ψευδομάχαις.

Κι' ἂν οὐ πορεῖαις φάτοισαν μορφαῖς ἠλοκαμμέναις
νύκτας φηγαροτόλισταις, κὰν ἀστοροκνημέναις,
κι' ἂν κουρασμένοι πῶσατε σὲ σόχλους, καὶ οὐ πεῦκα,
κι' ἂν σὰς ἀρωματίσανε τερῶματά των χάρισμα,
κι' ἂν ἴσκιωσε τὸν ὄμο σας κὰν πλάτανος κὰν λεῦκα,
κι' ἂν σὰς γανούρισε γλυκὸ ρεμματαρῆς καλάρουμα.

Κι' ἂν καλῶδηματα Μουσῶν
κελῶδησαν κοντὰ σας,
κι' ἂν νόμισαις τρεμάσαν βασῶν
εἰς τὰ πατήματα σας.

Κι' ἂν ἤχησαν τριγύρω σας ἤχοι πολεμικοὶ
κι' ἂν ὄνειρο, καλὰ παιδιὰ, σὺν ὄμο σας ἐπῆν'
πῶς λύραις μετ' ἀλλοθυναῖς ὄμοθισαν τὸ χακί
κι' ἔγινε τὸ πηλῆγιο νίκης χρουσης σταφάνι.

Τούτα ποτὶ, καλὰ παιδιὰ, νὰ μὴν τὰ λημονήτε
κι' εὐὰν εἶοι γὰ τὸν Στρατῶ καὶ σὰς ν' ἀναφωνήτε.
Μὴ σὺν ποτάμι ρίξετε ποτὶ τῆς λημοσύνης
στρατῶνων εὐτυχεῖς καιρούς,
καὶ φαγοπότια καὶ χοροὺς
καὶ κωνὴς ἀδελφοσύνης.

Μὰρ, σὺν σπῆν' σας λοιπὸν χάσκει ψυμὶ νὰ τρώτε,
ἐκουράστε τὸ κορμί σας,
καὶ νὰ τῆχετε τιμὴ σας,
πρὸ γιγνήκατε καὶ σὰς τῆς πατρίδος στρατιῶται.

Γυρίστε σὺν σπῆν' σας, κι' ἄλλα παλλημαράκια
βῆλθονε τώρα σὰν καὶ σὰς νὰ γίνου φανταρῆκια,
εὐζωνοι, κανονιέρηδες, ἴππειοι καὶ πυροσβέσταῖς,
νὰ μάθουσε κι' αὐτοὶ πυρὰ καὶ νὰ μᾶς κάνουν φέσταῖς.

Γυρίστε σὺν σπῆν' σας κι' εἶοι σας εὐχρηστή
σὲ μὴ πατρίδα ζηλευτὴ νὰ ξανατραβήθετε,
κι' ἄς στέχῃ πάντα σοβαρὸ
καθὲν παλλημαράκι
μ' ἄρ' ὄτης σημαίας τὸ σταυρὸ
καὶ τὴν γαλῆζα χαρὶ.

Γὰ τοῦ Ρωμάνου τὴν Μαρτῆ, τὴν κόρη τοῦ Μελέ,
τὴν τιμημένη δέσπονα, τὸ δάκρυ μου κιλῆ.
Κι' αὐτὴν, ποὺ μ' ἐστεφάνωσε σ' εὐτυχημένον χρόνον,
τώρα κι' ἐγὼ μὲ πόνον
νεκρῆ τὴν στεφανώνω.

Καὶ καρποὺς ποταμῶν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῶν.

Ματούσκα τώρα ὄρισκεται μὲ σπῆν' Ἀμερικῆ,
Ματούσκα ἐτραγοῦδισαν προνόμιος κι' ἐκαί,
καὶ γὰ τὴν σάβη τοῦ Μαρτιοῦ, τῆς Δαύρας τὴν ἡμέρα,
μὲ τὴν γαλῆζα πρόβαλε φουσταναεὺς χιόντος,
κι' ὄμογενης ἀληθινὸς δὲν ἔμεν' ἐκαί πῶρα
χωρὶς νὰ τρέχῃ μὲ θερμὸν Ματούσκαιον γεμάτος,
καί' σ' τὸ Ματούσκα τότερο εἰνόντας εἶοι σάρκα
ἐγέμισαν δολλάρια μὴ μεγάλη βάρκα.